

Závěr

Ve své práci jsem dospěla k následujícím závěrům. Spotřebitel je právní úpravou speciálně chráněn na základě skutečnosti, že je ve smluvních vztazích považován za slabší smluvní stranu. Ne jinak je tomu také u SSÚ, u nichž musí být ochrana ještě více posílena z toho důvodu, že SÚ zasahují velmi výrazně do majetkových poměrů spotřebitelů.

V diplomové práci jsem provedla popis právní úpravy, která se dotýká SSÚ s ohledem na ochranu, kterou spotřebiteli poskytuje. Na základě provedeného popisu mohu jednoznačně shrnout, že vývoj stupně ochrany spotřebitele zaznamenal velký pokrok, a to zejména v důsledku přijetí směrnic Evropského společenství.

Směrnice 87 vycházela z principu minimální harmonizace, a tudíž upravovala pouze základní, minimální standard ochrany spotřebitele, a zároveň umožňovala členským státům, aby si ponechaly, resp. aby přijaly vyšší standard ochrany spotřebitele. Z toho důvodu docházelo k roztržičnosti úrovně ochrany spotřebitele, která v některých členských státech byla velmi vysoká a v jiných, např. v České republice dodržovala pouze minimální standard stanovený uvedenou směrnicí.

V průběhu vývoje docházelo postupně k částečnému sjednocování úpravy, ale velmi v malém rozsahu, pouze ve stanovení výpočtu roční procentní sazby nákladů pro všechny členské státy.

O unifikaci právní úpravy ve všech členských státech se nyní pokouší Směrnice CCD, která by měla být členskými státy implementována do 11.6.2010. Vychází z principu maximální harmonizace, dle něhož se již členské státy nemohou odchýlit od právní úpravy provedené směrnicí a musí dodržovat ustanovení v rozsahu provedeném směrnicí s výjimkou těch, jimiž je členským státům dána diskreční pravomoc. Tato směrnice dle skutečností uvedených v diplomové práci podstatně zvyšuje standard ochrany spotřebitele, zavádí nové prostředky, které by měly k posílení ochrany sloužit, které ovšem ne vždy jsou hodnoceny pozitivně, neboť znamenají podstatný zásah do současné praxe používané poskytovateli spotřebitelských úvěrů. Dospěla jsem k závěru, že účelem těchto prostředků je zejména posílit informovanost spotřebitele o SÚ, který je mezi věřitelem a spořebitelem sjedáván, a to primárně v předmluvní fázi, v níž je značně zvýšen stupeň informovanosti spotřebitele, ale také v průběhu trvání smluvníhoho

vztahu, během něhož se povinnost spotřebitele informovat oslabuje, ale nastupuje garance práv spotřebitele pro případ, že smlouva nemá veškeré náležitosti předpokládáné právní úpravou a dále výčet práv, která jsou spotřebiteli dána, ať už s ohledem na možnost spotřebitele vyvázat se ze smluvního vztahu, pokud SÚ neodpovídá jeho představám nebo práva vztahující se k možnostem dřívějšího ukončení závazku vyplývajícího ze SSÚ.

Dospěla jsem také k závěru, že Směrnice CCD, přestože vychází z principu maximální harmonizace, nerozebírá zcela do detailu realizaci povinností, které stanoví, dle mého názoru její text ponechává mnoho otevřených otázek, se kterými se buď vypořádá zákonodárce kvalitní implementací směrnice, nebo se nimi budou muset vypořádat věřitelé, resp. poskytovatelé úvěrů, kteří spadají do působosti směrnice.

Přestože je text Směrnice CCD výsledkem několikaletých konzultací, jsou některá ustanovení nejrůznějšími organizacemi kritizována, dle zmínění několika těchto názoru v mé práci lze dospět k závěru, že řádná realizace povinností v těchto ustanoveních v praxi nebude jednoduchá, ale v žádném případě není nemožná.

Závěrem bych ráda zmínila, že i přes negativní stránky Směrnice CCD uvedené v mé práci, považuji směrnici za velmi kvalitní dílo, které nepochybně usiluje o dosažení mnohem vyššího stupně ochrany spotřebitele a bude zajímavé také sledovat, jak se s úskalími směrnice vypořádají zákonodárci, poskytovatelé úvěrů a také do jaké míry budou spotřebitelé využívat práv daných jim směrnicí.